

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobkyně: **V. P.**, nar. ,
státní příslušnost: Ukrajina,
bytem v ČR;

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, Odbor azylové a migrační
politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 11. 2019, č. j. OAM-446/ZA-ZA11-VL16-2019,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo rozhodnuto, že se žalobkyni mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), neuděluje.
2. Namítá porušení § 3 zákona č. 500/2004 Sb. správního řádu (dále jen „správní řád“), neboť žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu,

kteřý je potřebný vzhledem k okolnostem daného případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Dále byl podle ní porušen § 50 odst. 2, 3 a 4 správního řádu, neboť žalovaný si neopatřil dostatek podkladů a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, § 68 odst. 3 správního řádu, neboť rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a porušení § 14a zákona o azylu, neboť žalobkyně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany z důvodu, že jí hrozí v zemi původu nebezpečí vážné újmy. Žalobkyně poukazuje na to, že žalovaný je povinen dbát zásad vyjádřených v § 2 – 8 správního řádu. Je především třeba zohlednit požadavek na dostatečnou individualizaci případu dle § 2 odst. 4 správního řádu, a též řádně zjistit skutkový stav dle § 3 správního řádu. Žalovaný by tedy měl vzít v úvahu veškeré okolnosti svědčící ve prospěch i neprospěch žadatele. Je rovněž povinen uvést veškeré úvahy, které jej vedly k rozhodnutí. Žalovaný podle ní pochybil, jestliže nezjistil řádně skutkový stav, nepřihlédl ke všem skutkovým okolnostem, a v tomto důsledku nesprávně aplikoval ustanovení zákona o azylu. Žalovanému dále vytýká, že zde není vazby mezi rozhodnutím a podklady.

3. Žalobkyně uvádí, že o mezinárodní ochranu požádala z důvodu, že jí na Ukrajině hrozí nebezpečí ze strany jejího bývalého přítele, který strávil několik let ve výkonu trestu odnětí svobody, kdy po propuštění žalobkyni vyhrožuje a nutí ji ve vztahu pokračovat. Z důvodu obav z hrozby násilí ze strany přítele žalobkyně vycestovala z vlasti. Neměla důvěru v policii, pokud by se na ni obracela, a zároveň se domnívá, že problematika násilí na ženách je na Ukrajině pomíjena. Poukázala na Zprávu Úřadu Vysokého Komisaře OSN pro lidská práva ze dne 4. 9. 2017.
4. Vzhledem k tomu, že si žalovaný neobstaral adekvátní podklady o násilí na ženách, domácím násilí a možnostech efektivní ochrany jeho obětí ze strany státu, žalobkyně se domnívá, že dostatečně nezjistil skutkový stav věci. Nezohlednil konkrétní okolnosti jejího případu a neprovedl potřebné důkazy. Došlo tak k porušení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a porušení § 52, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 správního řádu.
5. Žalovaný s žalobními námitkami nesouhlasí. Při rozhodování vzal v úvahu skutečnosti uváděné žalobkyní a přihlédl k nim. Shromáždil adekvátní podklady. Vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci, přijaté řešení odpovídá okolnostem případu a bylo řádně odůvodněno. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právních předpisů žalovaný uvedl, že jsou formulovány značně obecně. Co se týká obav žalobkyně z nedostatečné pomoci policie, žalovaný uvedl, že žalobkyně se na policii ani nepokusila obrátit, nelze proto bez dalšího tvrdit, že by jí pomoc nebyla poskytnuta.
6. Z obsahu spisového materiálu, který byl soudu předložen žalovaným správním orgánem, vyplynuly následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
7. K žádosti žalobkyně uvedla, že pochází z města L., nebyla politicky aktivní, je svobodná, bezdětná. Důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byly obavy z výhrůžek jejího bývalého přítele, který byl ve vězení, a měli by jej propustit. Žalobkyně není dále spokojena s politickou situací na Ukrajině, jsou tam špatné podmínky pro život.
8. Při pohovoru žalobkyně sdělila, že na Ukrajině se věnovala umělecké činnosti, pracovala pro divadlo. Následně odjela pracovat do Polska, a poté chtěla do ČR. Má obavy ze svého bývalého přítele, který ji neustále kontaktoval z vězení a vyhrožoval jí i jejím známým a rodině. Na policii se však neobrátila a nepodala ani trestní oznámení, neboť bývalý přítel má nemocnou matku a žalobkyně nechtěla dělat starosti. Původně chtěla situaci vyřešit změnou bydliště, od doby, co je v ČR ji bývalý přítel již nekontaktoval. Domnívá se

nicméně, že pokud by se na Ukrajinu vrátila, opět by pokračoval. Žalobkyně si nemyslí, že by se tyto problémy vyřešily pouhým přestěhováním v rámci Ukrajiny. Na Ukrajině jsou podle žalobkyně velmi špatné ekonomické poměry. Se státními orgány žádné problémy neměla. V závěru upřesnila, že o mezinárodní ochranu požádala poté, co v ČR pracovala a získala informace od kolegů, že je zde možnost podat žádost o mezinárodní ochranu.

9. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobkyní uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť postupoval podle § 51 odst. 1 s. ř. s. Soud nepovažoval nařízení jednání za nutné, žalovaný s takovým postupem souhlasil a žalobkyně se ve lhůtě nevyjádřila.
11. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
12. Podle § 12 zákona o azylu „*[a]zyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
13. Podle § 14 zákona o azylu „*[j]estliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.*“
14. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu „*[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.*“
15. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu „*[z]a vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“
16. Podle § 2 odst. 4 zákona o azylu „*[p]ronásledováním se rozumí závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.*“
17. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*[p]ůvodcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze*

prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.“

18. K námitkám ohledně porušení jednotlivých ustanovení právní předpisů soud konstatuje, že tvrzená porušení neshledal. Žalobkyně neuvedla, jakých konkrétních pochybení se podle ní měl žalovaný dopustit, námitky formulovala pouze obecně.
19. Žalovaný se nedopustil porušení zásady materiální pravdy, naopak se dostatečně zabýval všemi tvrzeními, která žalobkyně v průběhu správního řízení uvedla. Postupoval v souladu s právními předpisy a judikaturou. „[N]ení povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 - 57). Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí podle závěrů vyslovených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti (§ 23 zákona o azylu).
20. Soud se neztotožňuje ani s námitkou žalobkyně ohledně nedostatečného odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný přezkoumatelným způsobem dovodil závěry, které srozumitelným způsobem odůvodnil, přičemž odůvodnění rozhodnutí zcela odpovídá požadavkům dle § 68 odst. 3 správního řádu. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 14. 7. 2015, č. j. 8 As 141/2012-57, uvedl: „Je třeba zároveň uvést, že konkrétní podobu výrokové části rozhodnutí, tedy např. její grafické či jiné rozlišení na záhlaví (návětí) a výrok (enunciát), zákon výslovně nestanoví. (...) Často správní orgány (ostatně i soudy, srov. též § 54 odst. 2 s. ř. s. a § 157 odst. 1 o. s. ř.) koncipují výrokovou část ze syntaktického hlediska jako jedinou větu, v jejíž uvozovací části sdělí označení správního orgánu, účastníků řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu a předmět řízení; tato část končí slovy „rozhodl takto“ (případně „vydal toto rozhodnutí“) a dvojtečkou. Po tomto návětí (záhlaví) následuje samotný výrok či výroky rozhodnutí, včetně výroku o nákladech řízení a vedlejších ustanovení. Lze si ovšem představit, že by správní orgán nerozdělil výrok a návětí a všechny náležitosti výrokové části rozhodnutí požadované § 68 odst. 3 správního řádu by byly obsaženy ve výroku. I takový postup správního orgánu, pokud by nebyl na újmu srozumitelnosti rozhodnutí (viz níže), by byl v souladu se zákonem.“ (bod 16) V posuzovaném případě bylo z napadeného rozhodnutí jednoznačně seznatelné, jaký byl předmět řízení, jakým způsobem o něm bylo rozhodnuto a podle jakých právních ustanovení, neboť výrok napadeného rozhodnutí zněl: „mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, se neuděluje.“
21. Zároveň žalovaný neopomenul tvrzení žalobkyně porovnat s opatřenými podklady. Pro posouzení aktuální politické a bezpečnostní situace na Ukrajině žalovaný obstaral podklady, jejichž výčet uvedl na straně 3 napadeného rozhodnutí. Podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 - 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné. Také těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují.“

22. Žalovaný se postupně adekvátně vypořádal s jednotlivými možnostmi udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu. Žalobkyně nebyla politicky aktivní, nebylo zjištěno, že by jí měly ve vlasti hrozit jakékoli potíže, tím méně pronásledování, žalovaný proto azyl dle § 12 písm. a) ani b) žalobkyni neudělil.
23. Z výpovědi žalobkyně vyplynulo, že důvodem jejího vycestování do ČR byla snaha najít si zde práci, kdy až poté, co zde nějakou dobu pobývala a pracovala, se rozhodla požádat o mezinárodní ochranu. K tomu soud proto podotýká, že jestliže je cílem žalobkyně legalizace pobytu, pak není možné k tomuto účelu zneužívat institut mezinárodní ochrany, který je naopak třeba vnímat jako výjimečný prostředek, kterým je možné v mimořádných případech zajistit pomoc lidem z oblastí, kde hrozí porušování jejich práv ve smyslu mezinárodních konvencí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94: „[a]zylové řízení je prostředkem poskytnutí ochrany těm příslušníkům cizích států, kteří jsou na území státu původu vystaveni pronásledování ve smyslu tohoto zákona nebo kteří mají odůvodněný strach z takového pronásledování. Jak je patrné, zákonodárce nekonstruoval toto řízení jako prostředek k legalizaci pobytu na území České republiky či jako možnost získat zde pracovní povolení. Jestliže tedy stěžovatel žádá o legalizaci pobytu v České republice, bude se muset podrobit režimu jiného zákona, a to bez ohledu na „složitost mechanismů“, které tento upravuje.“
24. Žalobkyni nelze přisvědčit, že by se žalovaný vypořádal nedostatečně s rizikem hrozící vážné újmy související s možným protiprávním jednáním jejího bývalého přítele. V tomto případě jde nesporně o jednání soukromé osoby, kdy otázkou možné hrozby vážné újmy ze strany soukromých osob se zabýval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 16. 9. 2008 č. j. 3 Azs 48/2008 - 57 ze dne 16. 9. 2008, přičemž dospěl k tomu, že soukromé osoby mohou být původci pronásledování ve smyslu § 12 zákona o azylu, a též vážné újmy ve smyslu § 14a zákona o azylu. V usnesení č. j. 5 Azs 7/2019 - 36 ze dne 10. 10. 2019 Nejvyšší správní soud připomněl, že: „Pokud je zjevné, že orgány v zemi původu nejsou schopny (např. proto, že vůbec neexistují) či ochotny (např. proto, že určitou skupinu ve společnosti systematicky odmítají chránit, ač ji samy neperzekuuji) poskytnout účinnou ochranu před vážnou újmou způsobenou nestátními subjekty, rovněž nelze po žadateli požadovat, aby se na tyto orgány obracel. Současně podotkl, že břemeno tvrzení ohledně nedostupnosti (resp. nedostatečnosti) ochrany v zemi původu leží na straně žadatele.“
25. Soud odkazuje dále na usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 154/2019 - 35 ze dne 27. 11. 2019, podle kterého: „Pronásledování ze strany soukromých osob již bylo předmětem posouzení zdejšího soudu v mnoha rozhodnutích, např. v rozsudku ze dne 31. 10. 2003, č. j. 4 Azs 23/2003 - 65, ve kterém vyslovil, že má-li žadatel o azyl v zemi původu obavy před vyhrožováním ze strany soukromé osoby, není to bez dalšího důvodem pro udělení azylu ani podle § 12 zákona o azylu, ani podle § 14 citovaného zákona. Dále lze odkázat také na rozsudek ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004 - 53, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]otíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i patření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“ Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 18. 12. 2003, č. j. 6 Azs 45/2003 - 49, ze dne 31. 3. 2004, č. j. 6 Azs 41/2004 - 67, a z e d ne 2 6. 8. 2004, č. j. 5 Azs 187/2004 - 49. Rovněž situací policejních orgánů na Ukrajině ve spojení s otázkou

pronásledování soukromými osobami se soud ve své judikatuře již zabýval (srov. usnesení ze dne 9. 1. 2019, č. j. 2 Azs 211/2018 - 37). V souvislosti s možnostmi ochrany na území Ukrajiny lze zmínit např. usnesení ze dne 7. 8. 2013, č. j. 1 Azs 9/2013 - 36, ze kterého vyplývá, že Ukrajinu nelze považovat za zemi, ve které příslušné orgány vůbec nejsou schopny či ochotny poskytnout účinnou ochranu před pronásledováním způsobeným nestátními subjekty. Z toho vychází i pozdější judikatura Nejvyššího správního soudu, např. usnesení ze dne 15. 2. 2017, č. j. 1 Azs 312/2016 - 31, či nedávné usnesení ze dne 25. 4. 2019, č. j. 1 Azs 451/2018 - 53. Stěžovatel navíc uvedl, že policie dohledala automobil odcizený jeho nevlastnímu otci.“

26. V dané věci bylo tedy třeba posoudit, zda se žalobkyně mohla a může obracet na ukrajinské státní orgány či nikoli. Žalovaný se tvrzenými potížemi zabýval a konstatoval, že aby bylo možné považovat takové jednání za pronásledování, muselo by k němu docházet ze strany státních orgánů, nebo ze strany soukromé osoby, avšak s tím, že by pak toto jednání bylo státními orgány podporováno či tolerováno, a stát by tedy pak nebyl schopen poskytnout dostatečnou ochranu. V případě bývalého přítele žalobkyně sice jde o jednání soukromé osoby, avšak nikoli státních orgánů, které jej ani v tomto v žádném případě nikterak nepodporují. Žalovaný naopak uvedl, že ze zjištěných informací, které o Ukrajině má, lze vidět, že tamní státní orgány jsou schopny v takovém případě zajistit ochranu. Žalobkyně měla tedy možnost se na tamní státní orgány obracet, neuvedla žádnou konkrétní skutečnost, ze které by vyplývalo, že by to možné nebylo. Měla nejprve vyčerpat dostupné vnitrostátní prostředky ochrany, a až poté případně žádat o mezinárodní ochranu.
27. Soud se s tímto závěrem žalovaného ztotožňuje. Jakkoli jde jistě o citlivou záležitost, neprokázala žalobkyně, že by byla situace na Ukrajině natolik špatná, že by jí policie skutečně nebyla schopna poskytnout pomoc. Jakýkoli subjektivní dojem žalobkyně nemůže bez dalšího ospravedlnit její rezignaci na snahu hledat zastání u orgánů státu, jestliže tento dojem nemá oporu v objektivních poměrech. Žalobkyně navíc pochybnosti ohledně efektivity případné pomoci policie zmínila až v žalobě, neboť původně při pohovoru vypověděla, že se na policii neobrátila, neboť její bývalý přítel má nemocnou matku a nechtěla přidělovat starosti. Žalobkyně též uvedla, že od jejího pobytu v ČR ji bývalý přítel již nekontaktoval, lze proto pochybovat i o tom, zda by žalobkyně po návratu do vlasti byla opravdu bývalým přítelem opětovně vůbec kontaktována. I v takovém případě by se však mohla obracet na policii.
28. Ohledně tvrzených špatných ekonomických poměrů v zemi soud uvádí, že ty též nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, jakkoli může dojít návratem žalobkyně ke zhoršení její životní úrovně.
29. Žalovaný nenalezl žádný důvod pro udělení azylu dle § 13 a § 14 zákona o azylu. U žalobkyně nejsou splněny ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu ustanovení § 14a odst. 1 a 2 písm. a) a b) zákona o azylu, neboť žalovaný neshledal, že by žalobkyni mohlo ve vlasti hrozit nebezpečí vážné újmy, mučení, nelidského či ponižujícího zacházení, trest smrti byl na Ukrajině zrušen. Možnost udělit žalobkyni doplňkovou ochranu dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalovaný rovněž neshledal, neboť uvedl, že dle dostupných informací nelze sice v žádném případě popřít existenci ozbrojeného konfliktu na východě země, tento je však stabilizovaný a je možný její bezpečný návrat do vlasti. Vycestování žalobkyně není v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

30. Soud z důvodů shora uvedených žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
31. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobkyně ve věci úspěch neměla a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 25. května 2020

Mgr. Kamil Tojner v. r.
soudce